

גליון 513
שנה י"א תשפ"ב

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר ז"ל

תורה למשפחה קיימת על האישור לפרשתנו במבוא

סיפורי חז"ל

ויקרב משה את אהרן ואת בניו וירחץ אותם במים (ח' ו')

משה נעשה סגן הכהנים לאהרן, הוא היה מפשיטו, הוא היה מלבישו. וכשם שנעשה לו סגן בחייו, כך נעשה לו סגן במותו, שנאמר קח את אלעזר בנו והפשט את אהרן את בגדיו, ויעש משה כאשר צוה ה'. ויעלו אל הר ההר ויפשט משה את אהרן את בגדיו. וכי האיך היה יכול משה להפשיט את בגדיו כסידרן, העליונים הם עליונים לעולם, ותחתונים הם תחתונים לעולם. אלא זה היה מעשה נסים ועשה לו הקדוש ברוך הוא במיתתו יותר מבחייו, והעמידו משה על הסלע והפשיטו בגדי כהונה, ובגדי שכינה נלבשים תחתיהם וילבש אותם אל אלעזר בנו, וכי האיך היה יכול משה להלביש את אלעזר בגדים כסידרן? אלא כבוד גדול חלק לו הקדוש ברוך הוא במיתתו יותר מבחייו, שלבשו בגדי שכינה תחילה למטה, וחזר משה והפשיט אהרן את הבגדים כסדרן, והלביש את אלעזר בגדים כסדרן.

(ספרא מכילתא דמילואים צו ב פ"א)

פרשת השבוע

מאוהרות הרופאים, הוציאו מביתו מספר פעמים, כדי למנוע בעדו מלקרוא בספרים, אך גם זה לא עזר, שכן הילד היה יושב בחוץ לא פעם בחשיכה, תר אחר קרן אור מזדמנת וקורא. בסופו של דבר לא נותרה לאב הדואג כל ברירה, והוא הכניסו למחסן עצים להסקה, בסברו כי שם בודאי לא יוכל הנער ללמוד, ועיניו יוכלו לנוח. אבל הנער לא נח אף לא לרגע, הוא פסע לכאן ולכאן באפילת המחסן, וחיפש משהו להשביע את רעבונו לתורה. בסופו של דבר גילה מתחת לערימת העצים ספר ישן ומאובק, היה זה מחזור תפילה לימים הנוראים, מחוסר ברירה למד מן המחזור ושינן בו שוב ושוב, עד אשר ידע על בוריו את כל התפילות והפיוטים בעל פה.

ובשר זבח תודת שלמיז ביום קרבנו יאכל (ו' - ט"ו)

שאלו פעם את הרה"ק ה"אמרי אמת מגור זיע"א, מה טעם נאכל קרבן תודה רק ליום אחד, שלא כשאר הקרבנות? השיב הרבי, קרבן תודה מביאים אותו על נס שאירע ליהודי. והרי בכל יום ויום מתרחשים אתנו ניסים חדשים, ואיך יאכלו את הקרבן מנס של אמש על נס של היום.

צו את אהרן ו' - ב'
אין צו אלא לשון זירוז מיד ולדורות. אמר רבי שמעון, ביותר צריך הכתוב לזרו במקום שיש בו חסרון כיס (רש"י)

מסופר על הרה"ק רבי מנחם מנדל מקוסוב זיע"א שאמר, בזמן שבית המקדש היה קיים, אדם שנכשל בחטא מביא קרבן ומתכפר, בזמן הזה מרבה בצדקה ופודה את עצמו מן החטא, ואילו בשבת קודש שהכיס ריק ואין בו נתינת צדקה, מה יעשה אדם ויתכפר? יהא זריז להזמין אורחים עניים לשלחנו לסעודת שבת, ויהיו עניים אוכלים ובעלים מתכפרים.

אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה (ו' - ו')

התמדה בלתי פוסקת בתורה
מסופר על הרה"ק רבי צבי אלימלך מדינוב בעל ה'בני יששכר' זיע"א, שהיה מאז ימי ילדותו ועד שנות זקנה ושיבה, אות ומופת להתמדה בתורה. וסיפרו כי במשך שנים רבות כאשר נהג לעבור לפני התיבה בימים הנוראים, היה אומר את כל פיוטי התפילה הארוכים בעל פה. פעם הסביר את פשרה של תופעה זו. התברר כי בילדותו סבל מכאבים עזים בעיניו, עד אשר אמרו הרופאים שמאור עיניו מוטל בסכנה, אם לא ימנע מקריאה לפרק זמן מסוים. אולם בגלל אהבת התורה שבו, לא הפסיק ללמוד, והגיעו הדברים לידי כך, שאביו שראה כי בנו מתעלם

זמני השבת

זמני יציאת השבת
ירושלים: 6:26 ת"א: 6:28 ר"ת: 7:04

פרשת צו

זמני כניסת השבת
ירושלים: 5:13 ת"א: 5:28

הנסיך שלמד מה זה הכרת הטוב

מסופר על מלך גדול ועשיר. שהיה לו בן יחיד. המלך מאד אהב את בנו. כל מחשבותיו היו נתונות רק לו. "איך אוכל לשמח את בני היקר?" חשב המלך כל הזמן, "כיצד יגדל ויהיה מאושר? מה לעשות כדי שלא ידע צער?" הנסיך היה מוקף במשרתים וריזים, שלמלא את רצונו אצים רצים. לא נמנע ממנו כל טוב שבועלם, ממתקים ומשחקים, טיולים ונסיעות. ברור לכל שהנסיך היה הילד המאושר ביותר העולם. אך האמת היא הפוכה! הנסיך תמיד היה לא מרוצה. הוא כל הזמן הרגיש שלא נותנים לו מספיק. אביו המלך היה אובד עצות. יום אחד, חשב המלך על רעיון נפלא, כיצד יוכל לשמח את בנו היקר. רק לפני כמה שבועות הגיע לארמון המלך אומן נפלא, היודע לארוג קישוטים נפלאים על בדים ובגדים. המלך החליט לבקש ממנו לתפור לבנו, הנסיך מעיל רקום, מעשה אומן, שאין כמוהו בכל העולם.

האומן החל במלאכתו. ולאחר חודשים של עבודה מאומצת, הוא הגיש למלך את המעיל הנפלא. המלך לא יכל לעצור את קריאת ההתפעלות, כשהוא ראה את המעיל. "איזה מעיל נפלא!" קרא המלך. הוא הודה לאמן ושילם לו שכר רב. קרא המלך לבנו היקר ואמר לו: "בני חביבי! החלטתי לתת לך מתנה מיוחדת מאד! מתנה השווה הון רב, גש אלי ותקבל את המתנה מידי." הנסיך קרב למלך במבט חתום. והמלך הוציא מחבילה ארוזה את המעיל הנפלא. חוטי הכסף והזהב נצצו לאור קרני השמש, וכל המשרתים הנוכחים בחדר לא יכלו להסיר את עיניהם מהמעיל הנפלא. היחיד שנשאר אדיש לגמרי, היה הנסיך. "אפילו תודה לא תאמר לאבירי?" שאל המלך מאוכזב, הוא כה חיכה לראות חיוך של שמחה על פני בנו. "תודה, אבא." אמר הבן בלי רצון.

המלך היה נבוך ממש. מה עוד אפשר לעשות. חשב המלך וחשב, וכמוצא אחרון החליט על מעשה יוצא דופן. באורוותו של המלך היה סוס מיוחד במינו. זה היה סוסו האישי של המלך. את הסוס הביאו למלך בתור מתנה מארץ רחוקה. הסוס היה חזק מאד ויפה. לא היה בכל הממלכה סוס משובח כמוהו. "מי לי יותר יקר מבני?" חשב המלך, "אתן לו את סוסי במתנה!" קרא המלך לבנו והודיע לו חגיגת על רצונו להעניק לו את סוסו במתנה. שמע הנסיך ואמר: "איני מחבב את הסוס הזה במיוחד. הוא נראה לי כחוש מעט. המלך לא האמין למשמע אוזניו. הוא היה נסער ולא ידע את נפשו מצער. הוא קרא ליועצו האישי ושאלו: "מה יהיה עם בני? האם ישאר לעולם עצוב ומר נפש?" היועץ היה אדם חכם מאד, הוא האזין לשאלת המלך ואחר כך דיבר איתו במשך כמה שעות. כאשר נגמרה השיחה החשובה, קרא המלך לבנו בפעם נוספת. אך הפעם חדשות אחרות לגמרי היו בפיו. "בני היקר, מטעם הכמוס עמי, מוכרח אתה כרגע לעזוב את בארמון!" הנסיך לא הספיק להבין את הנאמר, וכבר תפסוהו כמה מעובדי המלך והובילוהו בעגלה רתומה לסוסים, הרחק הרחק מארמון המלוכה. עבדי המלך לקחו את בן המלך והניחוהו מעבר ליער העבות, על השביל, ליד השדות. הנסיך המפונק נשאר לגמרי לבד. "לא רוצים,

אותי, אז לא צריך! אני אסתדר מצוין בלעדיכם!" קרא הנסיך לעבר עבדי המלך המתרחקים בעגלה. והנסיך התחיל לצעוד בשביל. בהתחלה הוביל השביל את הנסיך דרך שדות ופרדסים פורחים. הנסיך נהנה מהנוף ואף אכל מהפירות העסיסיים הגדלים בפרדס. אולם אחר כך השביל פנה לעבר היער. "אם השביל מוביל ליער, כנראה יש בהמשך ישוב של בני אדם", חשב לעצמו הנסיך.

אך הנסיך שלא היה מנוסה בטיולים כגון אלו, ולא לקח בחשבון שעוד מעט תשקע השמש וטיול באמצע היער בלילה אינו תענוג גדול כלל ועיקר. הנסיך התקדם למעבה היער, ולאט לאט נהיה יותר ויותר חשוך. הנסיך מאד נבהל ורצה לשוב לאחוריו, אבל אז הוא ראה מרחוק אור קטן. "אם יש שם אור, זאת אומרת שיש שם אנשים" שמח הנסיך. ובדיוק אז התחיל לרדת גשם ורוח קרה התחילה לנשב. הנסיך התחיל לרוץ לעבר האור. אבל היער היה מלא בבורות וגועי עצים שהנסיך נתקל בהם על כל צעד. חבול, רטוב ורועד מקור, התקרב הנסיך אל האור. הוא ראה לפניו בית איכרים קטן העומד בקצה היער. בשארית כוחותיו הוא הגיע עד לבית ונקש על הדלת. הדלת נפתחה על ידי איכר מגושם. "מה רצונך?" שאל האיכר. "אני בן המלך, טעיתי ביער, תכניס אותי בבקשה לביתך והמלך ישלם לך ביד רחבה" אמר הנסיך.

צחק האיכר בפה מלא. ובאמת הנסיך היה נראה יותר קבצן, מאשר בן המלך. בגדיו הרטובים היו קרועים ומלוכלכים, וכבר אי אפשר היה כמעט להבחין בהם את בגדי הפאר של הנסיך. "אני לא צריך משוגע בבית" אמר האיכר וטרק את הדלת על פניו של הנסיך. עכשיו הנסיך היה באמת אומלל. הוא הבין שנקלע לצרה אמיתית. אף אחד לא יאמין לו שהוא בן המלך. באין ברירה הוא המשיך לשרך את רגליו הלאה. הוא הגיע לעוד בקתה עלובה, בקצה הכפר הקרוב ונקש על הדלת. איכר מבוגר פתח לו. "מה רצונך בחור?" הוא שאל. "אנא הכניסוני לביתכם אני רועד מקור, עייף ורעב, ואין לי לאן ללכת" התחנן הנסיך. רחמיו של האיכר נכמרו למראהו העלוב של הבחור והוא הכניסו לביתו הקטן. הוא הציע לו מורן מקש על ספסל מתנדנד ונתן לו פרוסת לחם שחור וגס. הנסיך לא היה רגיל למאכלים כאלו כלל. הוא בקושי הצליח ללעוס את הלחם הקשה והרגיש שהוא ממש נתקע לו בגרון. אך הוא שמח שסוף סוף הוא יכול להתחמם ליד האח המוסק. לאחר שהשיב את נפשו בסעודה הדלה הוא הלך לישון. המיטה החדשה הייתה כל כך לא נוחה לנסיך, שלמרות עייפותו הוא לא הצליח להירדם זמן רב. לקראת סוף הלילה הוא נרדם. אך שנתו לא ארכה זמן רב. מיד עם השחר התעוררה הבקתה לחיים, וגם לנסיך לא נתן האיכר לישון יותר. "תשמע בחור", אמר האיכר, "אני מבין שאין לך לאן ללכת." הנסיך הנהן בצער. הוא נזכר איך נשלח בבושת פנים מבית האיכר ביער.

"ובכן, אם אתה רוצה להישאר אצלי, אתה חייב לעבוד. הרי אתה רואה בעצמך עד כמה קשה היא הפרנסה. הלחם בקושי מספיק לכלכל את בני ביתי. אני לא יכול לקחת על עצמי לכלכל גם אותך. אבל אם אתה מסוגל לעבוד ולהביא תועלת, זה משהו אחר" אמר האיכר. "אני מוכן לעשות כל מה שתאמר לי," אמר הנסיך בהכנעה.

משל ונמשל

הכרת הטוב להקדוש ברוך הוא

בספה"ק "חובת הלבבות" כתוב שמידת "הכרת הטוב" היא אחת המידות הבסיסיות והכרחיות בעבודת השי"ת, והסיבה לכך שהאדם לא מכיר טובה לבוראו, היא מפני שחושב שהכל מגיע לו.

משל לזוג שבמשך שנים רבות גידלו בביתם יתום ודאגו לכל מחסורו. היתום הרגיש בביתם כבתוך שלו, ולא חש שלמעשה עושים אתו חסד במשך שנים כה ארוכות, באחד הימים הגיע עני לבית ונתנו לו נדבה הגונה, ופיו לא פסק מלברך את בעל הבית ולהודות לו על חסדו הגדול. לנוכח ברכות אלו של העני, שאלה בעלת הבית את בעלה: מדוע העני שעשינו לו טובה פעם אחת, מודה לנו כה רבות, ואילו היתום שאנו מגדלים בבינתו ומשפיעים עליו טובה כה גדולה ותמידית, אינו מודה לנו אף פעם? אמר לו בעלה: אם תרצי אוכל לגרום לו ליתום שיתחיל להודות לנו. הוא קרא ליתום ואמר לו: גידלנו אותך במשך שנים הרבה עד עכשיו, ואנו שמחים שהקב"ה זימן לנו מצוה כה חשובה, אולם עכשיו גדלת ויש באפשרותך לעהמוד ברשות עצמך, לכן, אני מציע לך שתעווב את ביתי ותנסה לחיות חיים עצמאיים. הדברים נפלו על לבו של היתום באופן קשה מאד, אך בלית ברירה הוא יצא לרחוב, ניסה להתפרנס ולמצוא אוכל, ניסה למצוא מקום מגורים וכו', לצערו לא עלה הדבר בידו, רעב ונושפל הוא הסתובב ברחובות, כשראה אותו אדם, קרא לו ואמר שהוא רואה שהוא אינו מסתדר לבד ולכן, הוא יקבל אותו שוב בשמחה לביתו כפי שהיה עד כה. מאותה שעה ואילך ידע אותו יתום כיצד להודות למטיבו, העובדה שנישאל אותו מכל הטובה שהיתה לו, החדירה לדעתו את הידיעה שעושים עמו חסד תמידי ועליו להכיר טובה ולהודות על כך.

הנמשל: האדם חי בעולמו של הקב"ה, וה' משפיע עליו חסד תמידי ללא הרף, אולם האדם שהורגל לכל זאת אינו חש בטובה הגדולה ואינו יודע להודות לה' על כך, אולם כאשר האדם נקלע ח"ו לצרה או כשפוקדת אותו חלילה מחלה, אזי הוא מבין שכל חייו וכל נשימה שלו הינם חסד שהבורא יתברך מעניק לו באותו רגע, באותה שעה הוא לומד גם כיצד להודות לה' על חסדיו התמידיים, והוא מכיר טובה לה' על כל מה שהוא עושה למענו תמיד.

עפ"י ה"בן איש חי" זיע"א

ואכן האיכר התחיל ללמד את הנסיך את כל עבודות השדה הקשות. הנסיך היה צריך לעבוד מבוקר ועד ערב בעבודות קשות שלא הורגל אליהן כלל. בימים הראשונים, כל גופו כאב מהמאמץ. ידיו היו מלאות בחבורות ופצעים, גבו חישב להישבר. אבל לא הייתה לו ברירה. גם האוכל הגס בבית האיכר, היה עינוי אמיתי לנסיך. אבל אם הנסיך היה רק מתחיל להתלונן, היה מיד האיכר מראה לו על הדלת ורומז על כך שהוא יכול לעווב את הבית. והנסיך נשאר.

בלילות הוא היה מרבה לבכות, והיה נזכר בחייו היפים בארמונו של אביו. הוא נזכר איך היה רוטן על דברים, שהיה כל כך מאושר לקבל מהם עכשיו. הוא התחרט מאד על זה שהסב צער לאביו, שביקש רק את טובתו. עכשיו הוא יכל להסתכל על חייו בארמון, ממבט אחר. הוא ראה עד כמה היה מפונק, וחסר הכרת הטוב. לו היה יכול להחזיר את הגלגל אחורה, כמה היה מאושר, כמה היה מכיר טובה. ואז יום אחד קרה נס קטן בחייו הקשים של הנסיך. כשהוא חזר לבקתה אחר יום עבודה מפרך, הוא ראה מאכל מעודן, שמעולם לא חלם לקבל כמוהו בבית האיכרים. האיכר שראה את התפעלותו, אמר: "אתה באמת עובד חרוץ, החלטנו להכין לך משהו מיוחד." הנסיך היה ממש נרגש, הוא הודה לאיכר: "תודה לך, מטייב, אין מילים בפי להביע את הכרת תודתי" זה היה הפעם הראשונה, שהנסיך הרגיש באמת הכרת הטוב. זו הייתה הרגשה נפלאה. ומאז כמעט כל יום ציפתה לנסיך הפתעה בבית האיכר. יום אחד זה היה בגד חדש ויפה שהאיכר הגיש לו בחיוך, והנסיך לא הבין מהיכן יכול האיכר להשיג בגד משובח כזה. יום שני זה היה חצי יום של חופש שנתן האיכר לנסיך במתנה. והנסיך לא הפסיק להודות לאיכר על כל הטובות שהוא גמל איתו.

ערב אחד כשישב הנסיך ליד השולחן הרעוע בבית האיכר, ניגש אליו האיכר ושאל: "האין אתה מתפלא על כל המתנות שאני מעניק לך בזמן האחרון?" "אני מתפלא מאד" ענה הנסיך. "ובכן עומד אני לגלות לך סוד גדול, המתנות שקיבלת כלל לא היו ממני" אמר האיכר. ליבו של הנסיך החסיר פעימה. "אביך המלך, הוא זה ששלח לך את מתנותיו" המשיך האיכר. הנסיך פרץ בבכי מר. געגועים עזים הציפו אותו. "אתה מתגעגע? וכי הייתה רוצה לחזור לארמון? והרי לא היה לך שם טוב במיוחד?" שאל האיכר. "אני רוצה, רוצה בכל מאודי" צעק הנסיך לעומתו, "אני הבנתי את טעותי האימה, הבנתי עד כמה הייתי מפונק וחסר הכרת הטוב, אם אזכה אי פעם לחזור לאבי, אני אשתנה לגמרי, וברגע זה נפתחה דלת הבקתה והמלך בכבודו ובעצמו נכנס פנימה. את הפגישה המרגשת אי אפשר לתאר. אך המשך הסיפור היה, שהנסיך, שהיה פעם מפונק, חזר עם המלך לארמון. ומאז הוא היה מלא הכרת הטוב לכל סובביו. ולא היה בחזר המאושר ממנו בכל העולם.

צ'ין אדם לחברו

הצדיק שואב המים

מסופר על רבה של ירושלים ת"ו הרה"ק רבי יוסף חיים זונענפעלד זיע"א (יומא דהילולא י"ט אדר שני) שחזר פעם מתפילת שחרית עטור בטלית ותפילין, וראה בדרך שני ילדים קטנים עמלים לשאוב מים מהבור, ניגש אליהם ושאל: למה שואב המים לא מביא לכם מים הביתה? ענו הקטנים: אין לנו במה לשלם לו, ואיפה אבא ואימא? שאל רבי חיים, האבא חולה וגם אימא חלשה ולא חשה בטוב, מיד חלץ את התפילין ופשט את הטלית, הוציא מידם את החבל עם הדלי ושואב להם מים.

לא לפגוע בכבודו של אדם

מסופר: על אחד מתלמידי הרה"ק רבי שלמה זלמן אויערבאך זיע"א (יומא דהילולא כ' אדר) שהזמין אותו לסידור חופה וקידושין. כשהגיע זמן החופה נודע לרבי שלמה זלמן, מי יהיו עדי הקידושין, ונסתפק לגבי כשרותו של אחד העדים. התלבט רבי שלמה זלמן מה לעשות, מצד אחד הרי חייבים העדים להיות כשרים על פי גרדי ההלכה, ומאידך כבר הזמינו את אותו אדם להיות עד, ואם יטלו ממנו כיבוד זה עלול הדבר לפגוע בכבודו. בשעה זו בא לידי ביטוי ענוותנותו ופקחותו של רבי שלמה זלמן, הוא ניגש אל העד ואמר לו בחיובו הידוע: אני מבקש מכבודו שיהיה מסדר קידושין במקומי, ואילו אני אהיה עד. הלה ניסה לסרב ואמר כי אינו ראוי לאיצטלא זו, אך רבי שלמה זלמן

עמד על כך והפציר בו עד שנתרצה.

בית פתוח לרווחה

ביתו של רבי ברוך מרדכי טשרני מוורשא היה פתוח לרווחה בפני כל, ועניים היו עושים בו כבתוך שלהם. כה הפליג בעל הבית בצדקה וחסד עד כי לא הקפיד עם הבאים בצל קורתו, הללו יכלו לעשות בכל חפצי הבית כבשלהם, ואין פוצה פה ומצפצף. וכך אמר עליו, על רבי ברוך מרדכי, רבי שבתי יגל מסלונים זצ"ל: כשברוך מרדכי נח בביתו על הספה, אין זאת אומרת ששכב על מיטתו שלו, אלא שבאורח מקרי הצליח לתפוס מקום בטרם יקדימונו אחר. באחד הימים הגיע עני אל ביתו של רבי ברוך מרדכי והתאכסן במקום משך כמה שבועות מבלי שיכיר בר' ברוך מרדכי שהוא בעל הבית, לתומו סבר העני כי אף זה הנו עני התארח פה. שכן ר' ברוך מרדכי נהג בפשטות כיתר החוסים בצלו. כשארכו הימים והעני עדיין שהה בבית, פנה לפי תומו אל ברוך מרדכי ושאלו: רואה אני, שהנך בן בית ותיק כאן, ובוודאי בקי אתה במנהגים אשר פה. אמור נא לי: האם לא יקפידו עלי אם אשאר פה עוד כמה ימים? משך ר' ברוך מרדכי בכתפיו והשיב: סבורני שיכול אתה להישאר, הנה גם אני שרוי פה תקופה נכרת, ישן פה ואוכל על חשבון בעל הבית, ואיש אינו פוצה פיו.

הילולא דצדקיא

שבת קודש ט"ז אדר

הרה"ק רבי אלעזר מנחם מענדל ב"ר משה מלעלוב (תרמ"ג)
הרה"ק רבי שמעון סופר אב"ד קראקא ב"ר משה (בעל החת"ס - תרמ"ג)
הרה"ק רבי פינחס מנחם ב"ר אברהם מרדכי ("פני מנחם" מגור - תשנ"ו)
יום ראשון י"ז אדר
הרה"ק רבי אברהם מפראהביטש ב"ר שלום שכנא (אחיו של הרה"ק מרווין - תקע"ו)
יום שני י"ח אדר
הרה"ק רבי חנוך העניך מאלכסנדר ב"ר פינחס (תר"ל)
יום שלישי י"ט אדר
הרה"ק רבי דוד ב"ר צבי אלימלך מדינוב (צמח דוד - תרל"ד)
הרה"ק רבי יעקב שמשון ב"ר חיים מקאטוב (תר"מ)
הרה"ק רבי אברהם מפאריסוב ב"ר יהושע אשר מפאריסוב (תרע"ב)
הרה"ק רבי מאיר יחיאל הלוי מאוסטרובצה ב"ר אברהם יצחק (תרפ"ח)
הגה"ק רבי יוסף חיים ב"ר אברהם שלמה זונענפעלד (אד"ש תרצ"ב)
יום רביעי כ' אדר
הגה"ק רבי יואל ב"ר שמואל (הב"ח - ה"א ת')
הגה"ק רבי שלמה זלמן אויערבאך ב"ר חיים יהודה לייב (תשנ"ה)
הרה"ק רבי משה יהושע בהרה"ק חיים מאיר מויזניץ (תשע"ב)
יום חמישי כ"א אדר
הרה"ק רבי אלימלך מליזענסק ב"ר אליעזר ליפמן (תקמ"ו)
יום שישי כ"ב אדר
הגה"ק רבי אליהו ב"ר שלמה אברהם הכהן מאיזמיר (שבט מוסר - תפ"ט)
הרה"ק רבי יוסף בלאך אב"ד סטאנוב ב"ר אברהם (גנוי יוסף - תקנ"ג)
זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

עצונה הלכות

מאת הרה"ג נחמיהל הכהן רבינוביץ שליט"א
פח"ס "ג' אבי אדר" רפורם יוסף חר"ס" על המערים.

לעבור בפני המתפלל (ו')

א) האיסור לעבור בפני המתפלל, מתחיל מעת שמתחיל המתפלל לומר פסוק ד' שפתי תפתח. (ספר ד' אמות של תפילה, סימן א', סעיף ו')

ב) אפילו אם המתפלל עומד בתחנונים שלאחר התפילה, כל זמן שלא פסע ג' פסיעות לאחוריו, אין לעבור או לישב בפניו. (משנה ברורה סימן ק"ב, ס"ק ג') ויש מקילים שאם גמר התחנונים, ועדיין לא פסע ג' פסיעות לאחוריו, שמתור לעבור או לישב בפניו. (ספר ד' אמות של תפילה, סימן א', סעיף ז')

בחסות "דודי קאר"

הסוכן החרדי שלך להשכרת רכב
מכל החברות 052-7655-222

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-714471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

לע"נ

הרה"ק רבי משה יהושע זיע"א
בהרה"ק חיים מאיר מויזניץ זיע"א
נלב"ע כ' אדר תנצב"ה